

ENTER

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน
สนธยา แปล

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน
ฟ้าลอร์ด
ราชันทะเลฟ้า

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

帝
王
決

ทดลองอ่าน

ฟ้าลอร์ด

ราชันตะรุฬา

ผ่าสวรรค์ ราชันทะลุฟ้า 4

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน สุนทรภู่ แปล

《帝王决》 Vol. 04

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © 水鹏程 (Shui Peng Cheng)
Thai edition rights under license granted by 北京天下书盟文化传媒股份有限公司 (Beijing World Shumeng Cultural Media Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.,
Arranged through 风云时代出版股份有限公司
(Storm & Stress Publishing Co., Ltd.) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2622-9

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@enter-books.com
เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 199 บาท

พิมพ์บน

กระดาษคุณภาพดี

ห้องโถงสายตาคคุณ

www.greenread.com

คำนำ

การทำสงครามกำลังเปลี่ยนไปเพราะถึงอึ้งหิมิงได้นำอาวุธระดับ สะท้านสะเทือนแผ่นดินจากโลกอนาคตมาขังยุคอดีตแล้ว การศึกนับจากนี้ ย่อมเปลี่ยนแปลงไปอย่างมหาศาลเมื่ออยู่ต่อหน้าอาวุธสังหารที่หมางเมิน การฝึกฝนชีวิตและจำนวนพล ทว่าถึงมีอาวุธชั้นเลิศใช่ว่าใครหน้าไหนก็ ใช้นั้นได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ มาดูกันดีกว่าว่าอึ้งหิมิงที่รู้จักมันดีจะใช้อย่างไร เพราะขึ้นชื่อว่าอาวุธอันตราย ย่อมไม่ได้อันตรายต่อศัตรูเพียงอย่างเดียว แต่ ยังอันตรายต่อตนเองอีกด้วย!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

เกี่ยวกับนักเขียน

สุ่ยเผิงเฉิง เกิดเมื่อ ค.ศ. 1985 ขึ้นขอบนิยายกำลังภายในของท่านจินยง (กิเมย้ง) อย่างที่สุด ตอนเรียนชั้นมัธยมปลายเคยลองเขียนนิยายกำลังภายในเรื่องยาว กลายเป็นเด็กหนุ่มที่เดินอยู่ระหว่างเส้นขอบของโลกแห่งความจริงและใต้เงาของบรรณพิภพ หลังจากเรียนจบจากมหาวิทยาลัยก็เริ่มเขียนผลงานลงในเว็บอ่านนิยายออนไลน์ โดยใช้ชื่อนามปากกาว่า 'สุ่ยเผิงเฉิง' และยังคงปลุกเพาะผลงานผ่านปลายปากกาอย่างไม่หยุดยั้ง

เกร็ดประวัติศาสตร์

มู่หรงจួយ หรือมู่หรงป้า (ค.ศ. 326-396) ซึ่งครองตำแหน่งขุนเฝ้าเขียนเปยกษัตริย์ผู้สถาปนาแคว้นโฮ่วเยียน (เขียนหลัง) เป็นบุตรคนที่ห้าของจักรพรรดิเหวินหมิงตี้มู่หรงฮวงแห่งแคว้นเจียนเยียน (เขียนก่อน) สร้างคุณูปการจากการทำศึกสงครามให้แคว้นเจียนเยียนมากมายหลายครั้ง ทั้งยังเคยโจมตีทัพใหญ่กำราบอุดรของหวนเวินแห่งตงจิ้นให้ล่าถอยได้ ถึงกระนั้นกลับถูกมู่หรงผิงผู้เป็นอาป้าบังคับขับออกไป หากแต่ได้รับความเชื่อถือไว้วางใจจากผู้เจียนกษัตริย์แห่งเจียนฉิน (ฉินก่อน) อย่างยิ่ง หลังจากศึกแม่น้ำฝยฝู่ มู่หรงจួយคว้าโอกาสก่ออำนาจฟื้นคืนแคว้นเยียนขึ้นอีกครั้ง สถาปนาแคว้นโฮ่วเยียนและโค่นล้มแคว้นซีเยียน (เขียนตะวันตก) ที่สกุลมู่หรงสายอื่นสร้างขึ้น

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

สาส์นราชโองการต้าจิน

"ซุนหู่! เจ้ามานี่!" หลี่กั๋วจู้ตะโกนเรียกซุนหู่
เด็กหนุ่มชื่อซุนหู่กำลังข้ามสะพานก่อนไม้อยู่ พอได้ยินเสียง
หลี่กั๋วจู้เรียกหา ก็รีบวิ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้าหลี่กั๋วจู้ทันทีหลังข้ามสะพาน
เสร็จ

"หัวหน้า ท่านเรียกข้า?" หลังแสดงคารวะต่อหลี่กั๋วจู้เรียบร้อย
ซุนหู่ก็ถามขึ้น

หลี่กั๋วจู้พยักหน้า "ได้ยินว่าเพลงมวยของเจ้าไม่เลว วันนี้พวกเรา
ลองประมือกันดูสักหน่อยเป็นไร!"

ซุนหู่ตะลึง พอเห็นหลี่กั๋วจู้ท่าทางผอมแห้งแรงน้อยเช่นนั้นเขาก็
ป็นหน้าลำบากใจขึ้นมาทันที "หัวหน้า ท่าน...ท่านต้องการประลอง
กับข้า?"

"มีอันใด หรือว่าเจ้ากลัว" หลี่กั๋วจู้ถาม

ซุนหู่พยักหน้า "ข้ากังวลอยู่บ้างจริงๆ"

หลี่กั๋วจู้ตบไหล่ซุนหู่เบาๆ ที่หนึ่งแล้วพูดให้กำลังใจ "ไม่ต้องกลัว

ข้าเคยสอนพวกเจ้าไม่ใช่หรือไรว่าให้มีความกล้า แล้วเหตุใดเจ้าถึงชี้ขลาดเช่นนี้ วางใจเถอะ ข้าจะออมมือให้"

ขุนผู้ส่ายหน้า "หัวหน้า ข้าไม่ได้ชี้ขลาด ข้าเพียงกลัวทำท่านบาดเจ็บ"

ได้ยินขุนผู้พูด หลีกวู้ก็อดหัวเราะไม่ได้ "ถึงข้าจะเข้ามาอยู่ในกองทัพเพียงไม่กี่ปี แต่อย่างน้อยก็เคยออกศึกสังหารศัตรู ส่วนเจ้าก็เป็นแค่เด็ก ถึงจะเก่งกาจสักเพียงใดก็คงไม่ร้ายกาจเท่าพวกนอกด่าน ข้าไม่กลัวบาดเจ็บ แสดงฝีมือของเจ้าออกมาเต็มกำลัง ไม่ต้องเกรงใจ"

เพราะยืนห่างจากทั้งสองคนไม่ไกลนัก ถึงอึ้งหิมจึงได้ยินบทสนทนาระหว่างหลีกวู้กับขุนผู้ซัดถนัดหู ในสายตาของอึ้งหิม ขุนผู้รูปร่างแบบบาง ใบหน้าหรือก็ปกติธรรมดาไม่เหมือนคนที่มีฝีมือร้ายกาจเลยแม้แต่น้อย เขาเดินตรงเข้าไปหาคนทั้งคู่ "พวกเจ้าใครมีฝีมือเท่าใดก็กล้าแดงออกมาให้เต็มที่ ข้าจะได้รู้ว่าใครเก่งกาจกว่าใคร ขุนผู้หากเจ้าเอาชนะหัวหน้าหลีกได้ ข้าจะให้เจ้าย้ายออกจากกองกำลังรุ่นเยาว์มาเป็นองครักษ์ข้างกายข้า เจ้าคิดเห็นเช่นไร"

ได้ยินเช่นนั้นขุนผู้ก็ยิ้มไม่ต่างจากเด็กน้อย "นายท่าน นายท่านพูดจริงหรือ"

หลีกวู้เสริม "คำพูดของนายท่านยอมไม่ใช่คำลวง ทว่าก่อนจะไปถึงเรื่องนั้นเจ้าต้องล้มข้าให้ได้เสียก่อน"

ขุนผู้พยักหน้าหนักแน่น พูดตืออกดีใจ "นายท่าน ข้าเบื่อกจะอยู่ในกองกำลังรุ่นเยาว์นานแล้ว เด็กพวกนั้นไม่ใช่คู่ต่อสู้ของข้าเลยสักคน วันนี้ข้าจะล้มหัวหน้าหลีกแสดงฝีมือให้ท่านดู"

อึ้งหิมหัวเราะ "ดี มีความมุ่งมั่นดี เช่นนั้นพวกเจ้าก็เริ่มได้"

ขุนผู้กับหลีกวู้แยกออกจากกัน ตั้งท่าพร้อมต่อสู้

ถึงอึ้งหิมเดือน "จำไว้ ยั้งมือทันทีเมื่อคิดว่าอันตราย ห้ามจงใจทำร้ายอีกฝ่ายบาดเจ็บเกินไป พวกเจ้ากำลังศึกษาแลกเปลี่ยนกัน ไม่ใช่ออกรบสังหารศัตรู เข้าใจหรือไม่"

"ทราบแล้วนายท่าน!" พวกเขาสองคนตอบรับพร้อมกัน

ถึงอึ้งหิมยืนอยู่อีกด้าน มองดูการประลองระหว่างซุนหนู่กับหลี่กั๋วจู้ในตอนนั้นเอง ลูๆ น้ำหยดหนึ่งก็หล่นร่วงลงบนหน้าผาก ถึงอึ้งหิมยกมือไปแตะดูก่อนจะแหงนมองท้องฟ้ามีดครีมน้ำอีกหลายหยดตกลงบนใบหน้า

"ฝนตก? เยี่ยม สามเดือนมานี้ นับเป็นฝนแรก หากยังไม่ตกอีกสักกี่ปีพื้นดินคงแตกกระแหงหมดสิ้น" ถึงอึ้งหิมพูดอย่างดีใจ

ฝนตกหนักขึ้นทุกที เพียงไม่นานก็เทโครมลงมา

"ฝนตกแล้ว! ทุกคนกลับได้แล้ว หยุดการฝึกไว้เท่านี้ก่อน! ทั้งหมดเล็กกองได้!" ถึงอึ้งหิมตะโกนบอกกองกำลังรุ่นเยาว์ที่อยู่กลางลานฝึก

พอได้ยินเสียงเล็กกอง ทหารกองกำลังรุ่นเยาว์ก็พากันตะโกนก้องก่อนจะแยกย้ายโบกมือกระทืบเท้ารับการชำระล้างอยู่ที่ท่ามกลางสายฝนด้วยความปีติยินดี

"เฮ้ย! ฝนตกแล้ว เลิกประลองก่อน พวกเจ้าสองคนกลับกันได้แล้ว!" ถึงอึ้งหิมตะโกนบอกหลี่กั๋วจู้กับซุนหนู่

นี่ไม่ถึงซุนหนู่กับหลี่กั๋วจู้กลับพูดขึ้นพร้อมกัน "ไม่ พวกข้าขอประลองต่อ กว่าฝนจะตกก็ไม่ใช่ง่าย พวกเราขอถือโอกาสประลองฝีมือท่ามกลางสายฝนเสียเลย"

ทันทีที่พูดจบหลี่กั๋วจู้ก็ชิงเหวี่ยงหมัดรุกใส่ก่อน เห็นหลี่กั๋วจู้เหวี่ยงหมัดเข้าใส่ซุนหนู่ก็เบี่ยงตัวหลบตามสัญชาตญาณก่อนจะเคลื่อนตัวไปอยู่ข้างหลี่กั๋วจู้รวดเร็ว แล้วยกเท้าขวาเตะใส่หน้าของหลี่กั๋วจู้

เต็มแรง

แม้เหล็กแก้วจะยกแขนปิดป้องได้ทันท่วงที แต่ก็ไม่วายร้าวระบม อยู่เล็กๆ ในใจแอบคิด เห็นรูปร่างผอมแห้งแรงน้อย นึกไม่ถึงว่าเร็วแรง มากมายมหาศาล ดูท่าคงต้องระวังตัวให้มากหน่อยแล้ว

สายฝนเทกระหน่ำ พวกเขาสองคนผลัดกันรุกผลัดกันรับ ไม่ทัน ได้รู้ตัวก็ผันผ่านไปกว่ายี่สิบกระบวนท่าแล้ว

ฝีมือลายมือกับการเคลื่อนไหวปราดเปรียวคล่องแคล่วของขุนหู่ ทำถึงอึ้งหิมิงตะลึง ใครจะไปนึกว่าคนรูปร่างหน้าตาธรรมดาๆ ไม่เป็นพิษ เป็นภัยอย่างขุนหู่จะมีเพลงมวยร้ายกาจเช่นนี้ ตลอดยี่สิบกว่ากระบวนท่า ขุนหู่ล้วนแต่เป็นฝ่ายรุกไล่ เหล็กแก้วได้แต่ตั้งรับ

อายุยังน้อยอยู่แท้ๆ แต่กลับฝีมือลึกล้ำ วันหน้าต้องพัฒนาได้ อีกไกลแน่ ถึงอึ้งหิมิงแอบนึกชื่นชม

เหล็กแก้วถูกขุนหู่รุกไล่จนหมดหนทางตอบโต้ ทำได้เพียงยืนตั้งรับ เท่านั้น

ฝนตกลงมาราวกับฟ้ารั่ว เพียงไม่นานลานฝึกก็มีสภาพไม่ต่างอะไร กับห้วยหนองคลองบึง ถึงอึ้งหิมิงเนื้อตัวเปียกโชก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคง ยืนนิ่งมองดูทั้งสองคนสู้กันเงียบๆ

"ฝนตกแล้วๆ!"

พวกเขาบ้านทยอยกันเดินออกมาจากในบ้านที่ขึ้นฟ้า ปล่อยให้ สายฝนช่วยชำระล้างความร้อนอบอ้าวตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาอยู่ที่ หน้าประตูกลางส่งเสียงตะโกนยินดี

"อ้อ..."

เหล็กแก้วร้องออกมาคำหนึ่ง เสียงตูมลั่นดัง ร่างของเหล็กแก้วตกลง ไปในบ่อโคลนกลางลานฝึก เนื้อตัวสกปรกเลอะเทอะไปทั่ว

ถึงอึ้งหิมรีบเข้าไปพุง ถามอย่างเป็นห่วง "เจ้าเป็นอะไรหรือไม่"
หลี่กั๋วจู้ส่ายหัวที่เปื่อยกโชกพลางยิ้ม "นายท่าน ข้าไม่เป็นไร"
ซุนหู่จิงตรงเข้ามาพร้อมกับร้องถาม "หัวหน้าหลี่ ข้าไม่ได้ทำท่าน
เจ็บใช้หรือไม่"

หลี่กั๋วจู้ชูหัวแม่โป้งให้อีกฝ่าย "ซุนหู่ เก่งมาก นึกไม่ถึงว่าเพลงมวย
ของเจ้าจะร้ายกาจถึงเพียงนี้ ข้าแพ้เจ้าแล้ว"

ซุนหู่ยิ้มแหย "ความจริงข้าไม่ได้เอาชนะหัวหน้าหลี่ได้สักหน่วย
หัวหน้าจึงใจออมมือให้ข้าต่างหาก"

"ข้าไม่ได้ออมมือให้เจ้า ข้าใช้กำลังร่างกายทั้งหมดที่มีแล้ว
เจ้าต่างหากที่ออมมือให้ข้า ไม่อย่างนั้นข้าคงถูกเจ้าเตะปลิวนานแล้ว"
หลี่กั๋วจู้พูดอย่างใจกว้าง

ถึงอึ้งหิมโอบไหล่ทั้งสองคนพร้อมหัวเราะเสียงดัง "ฮาๆ พวกเจ้า
ล้วนเยี่ยมยอด ที่นี้ละเป็นบ่อโคลนหมดแล้ว พวกเราไปที่อื่นกันดีกว่า"

เดินไปได้ไม่กี่ก้าว พวกเขาสามคนก็ได้ยินเสียง 'ครืน' ดังลั่น
เสียงที่เกิดขึ้นดังสนั่น ยังไม่ทันที่พวกเขาสามคนจะบอกได้ว่า
ต้นตอของเสียงมาจากทางใด เสียง 'ครืน' กึกก้องก็ดังขึ้นอีกคราว

"นายท่าน ดูนั่น!" ซุนหู่ตะโกนชี้นิ้วไปยังป่าที่ตั้งอยู่ทางทิศเหนือ
ของเขาไต้ซาน

พอหันมองไปถึงอึ้งหิมก็พบกับภาพชวนตื่นตะลึง หน้าผาที่ตั้งอยู่
ทางตอนเหนือของเขาไต้ซานพังทลายไหลรวมเข้ากับสายน้ำฝนบนเขา
กลายเป็นดินถล่มโถมเข้าไปในป่าที่อยู่ยังเชิงเขาด้านล่าง

ถึงอึ้งหิมกวาดตามองไปรอบๆ พอเห็นลานผีกล้วนแต่เป็น
น้ำโคลน หนาข้าด้านล่างยังเป็นเนินต่ำ เขาก็รีบตะโกน "แย่แล้ว ที่นี้
อันตราย รีบไปเร็ว!"

ถึงอึ้งหมิงลากหลังที่ก้าวจู่กับซุนหนู่สองคนวิ่งหนี

'โครม!'

ทั้งสามคนวิ่งออกมาจากลานฝึกได้ไม่ทันไร เสียงดังสนั่นก็ก้องก้องดังลั่นไล่ตามหลังมา ลานฝึกที่มีสภาพราวกับแอ่งน้ำเมื่อครู่พังทลายลงในชั่วพริบตา

"อันตรายจริงๆ!" ถึงอึ้งหมิงถอนหายใจออกมายาวๆ ในใจยังคงนึกหัวน

ฝนยังคงตกไม่หยุด หน้าที่ยังตกกระหน่ำมากขึ้นทุกที ภาพเบื้องหน้าดูไม่ต่างอะไรกับม่านน้ำ มองไปไม่ได้ไม่เกินสามชื่อ

"รีบไปจากที่นี่เถอะ ไปแถวบ้านพักที่สร้างขึ้นใหม่ ที่นั่นเป็นที่ราบปลอดภัยกว่า!" ถึงอึ้งหมิงตะโกน

พวกเขาสามคนรีบวิ่งขึ้นหน้า พอพบเจอผู้คนก็บอกให้รีบอพยพแต่โดยไว ก่อนจะถอยไปถึงยังบริเวณบ้านพักที่สร้างขึ้นใหม่ได้เป็นที่เรียบร้อย

ฝนยังคงเทลงมาอย่างไม่ขาดสาย ท้องฟ้าราวกับเปิดออกเป็นช่องว่างขนาดยักษ์ กระหน่ำตดน้ำใส่พื้นปฐพี

นับแต่ข้ามมิติกาลเวลามาถึงที่นี่เขาก็ยังไม่เคยเห็นฝนเลยสักเม็ด ภายใต้อันแสงตะวันแรงกล้า ระดับน้ำในแม่น้ำลดต่ำจนเห็นท้องน้ำที่ยากจะพบเจอได้ในยามปกติ ทุกหนทุกแห่งล้วนแห้งแล้งกันดาร ท้องไร่ท้องนาไร้ผลผลิตให้เก็บเกี่ยว

โลกที่เต็มไปด้วยเพลิงสงคราม เดิมพวกเขาบ้านก็ดำรงชีวิตยากลำบากอยู่แล้ว ไหนจะยังเคราะห์ซ้ำกรรมซ้ำตมิญหน้ากับภัยแล้งเข้าอีก ผู้คนจำนวนมากต่างอดตายด้วยเพราะไม่มีอาหารประทังชีวิต คนที่เหลือสุดท้ายหากไม่รวมตัวกันเป็นโจรป่าก็ถูกบีบบังคับให้เข้าร่วม

กองทัพ

ภายใต้การต่อสู้และพัฒนาอย่างยากลำบากของถึงอึ้งมิง เขาไท่ซาน ไม่เพียงมีการจัดการเป็นอย่างดี หากยังพาชาวบ้านผู้ประสบภัยจากที่ต่างๆ มารวมกันอยู่บนเขา จนมีพวกชาวบ้านลงหลักปักฐานอยู่ด้วยกันถึงสามสิบสามหมื่นกับกองกำลังทหารประจำการสามหมื่นและกองกำลังรุ่นเยาว์อีกหนึ่งหมื่น ก่อเกิดเป็นภาพความเจริญรุ่งเรือง

ภัยแล้งเนิ่นนานสุดท้ายได้พบกับสายฝนชุ่มฉ่ำ อันที่จริงนับเป็นเรื่องสมควรแก่การดีใจ ทว่าภัยน้ำหลากอันเกิดจากดินถล่มนั้นทำเอาถึงอึ้งมิงกับพวกชาวบ้านบนเขาดีใจไม่ออก

ถึงอึ้งมิงเอ่ย "หากไม่ใช่เพราะที่นี้เป็นที่ราบ รอบๆ ไม่มีดินอ่อนกับเนินสูงที่ไหลเลื่อนได้ง่ายแล้วละก็ ปานนี้ที่นี้คงเกิดภัยพิบัติใหญ่ไปแล้ว โชคดีจริงๆ"

ฝนเทกระหน่ำลงมาแค่ครั้งเดียวก็ทำให้เกิดน้ำป่าไหลหลากเชี่ยวกรากรุนแรงได้แบบนี้ พลังของธรรมชาติน่าเกรงขามจริงๆ หากคิดจะอาศัยอยู่ที่นี้ตลอดไปแล้วละก็ คงมีแต่ต้องสร้างระบบชลประทานขึ้นเท่านั้นถึงจะไม่ต้องมากังวล ถึงอึ้งมิงคิด

หลังกลับถึงจวนขุนพล ถึงอึ้งมิงก็ถอดเสื้อที่เปียกโชกออก เดินตรงไปยังเรือนด้านหลัง

พอเห็นถึงอึ้งมิงกลับมา หลี่หู่ยกก็รีบเข้าไปต้อนรับ

"ท่านพี่ ท่านไม่เป็นไรใช่ไหม"

ถึงอึ้งมิงพยักหน้า "ฝนไม่ตกมานานแล้ว พอตกก็ตกเสียหนักเสียสวรรค์เล่นตลกกันซัดๆ ดูท่าฝนคงตกหนักต่อเนื่องกันอีกหลายวัน โชคดีที่ภูมิภาคประเทศแถบนี้เป็นที่ราบ รอบๆ ไม่มีดินถล่ม ไม่อย่างนั้นคง

อันตรายนามาก"

หลี่หฺรู่ยช่วยปลดเสื้อบนตัวถึงอึ้งหิมิงออก "ท่านพี่ ข้าตัดก้นน้ำสะอาดมาให้แล้ว ท่านล้างเนื้อล้างตัวสักหน่อยเถอะ"

เห็นหลี่หฺรู่ยเองก็เปียกโชก เสื้อผ้าแนบติดอยู่กับลำตัว เผยส่วนหัวส่วนโค้งอรรชรอ่อนแอ้นออกมาให้เห็น ถึงอึ้งหิมิงก็หัวเราะหึๆ ปลดเสื้อผ้าของหลี่หฺรู่ยออกจนสิ้น "ฮูหยิน พวกเราอาบน้ำด้วยกันเถอะ"

ความสัมพันธ์ระหว่างหลี่หฺรู่ยกับอึ้งหิมิงในเวลานี้เรียกได้ว่าแทบจะกลายเป็นเนื้อเดียวกัน ระหว่างพวกเขาไม่มีอะไรให้ต้องพะวักพะวน ทั้งสองต่างผลัดกันทำความสะอาดให้อีกฝ่าย

หลังชำระร่างกายเสร็จ พวกเขาสองคนก็ยังคงนั่งอยู่ที่ข้างเตียง ศีรษะของหลี่หฺรู่ยพิงขอบอยู่บนไหล่ของอึ้งหิมิง ใบหน้าอ้อมเอิบไปด้วยรอยยิ้มเปี่ยมสุข "ท่านพี่ ข้ามีเรื่องจะบอกท่านเรื่องหนึ่ง"

อึ้งหิมิงถาม "เรื่องใด ข้าล้างหูรอฟังอยู่"

หลี่หฺรู่ยโน้มศีรษะของอึ้งหิมิงไปแนบอยู่บนท้องตนเองพลางพูดด้วยสีหน้าปลาบปลื้ม "ท่านพี่ ท่านฟังดู"

อึ้งหิมิงแนบหูลงบนท้องของหลี่หฺรู่ย มือทั้งสองข้างโอบเอวนางไว้ ถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นยินดี "ฮูหยิน หรือว่าเจ้ามีแล้ว?"

หลี่หฺรู่ยพยักหน้าขวยเขิน อึ้งหิมิงดีใจอุมหลี่หฺรู่ยหมุนไปมา สองสามรอบ ตะโกนเสียงดังลั่น "ดีจริงๆ ข้ากำลังจะเป็นพ่อคนแล้ว"

อึ้งหิมิงวางหลี่หฺรู่ยลง ประคองใบหน้าของนางพูดอ่อนโยน "ฮูหยิน เจ้ารู้เรื่องนี้ตั้งแต่เมื่อใด แล้วเจ้าตั้งครมภ์นานเพียงใดแล้ว"

หลี่หฺรู่ยยื่นนิ้วออกมาหนึ่งนิ้วพลางยิ้มพูด "หนึ่งเดือนแล้ว"

ความรู้สึกของอึ้งหิมิงยามนี้ยากจะบรรยาย หลี่หฺรู่ยตั้งครมภ์นั้นก็แปลว่าอีกแปดเก้าเดือนเขาก็จะเป็นพ่อคนแล้ว อึ้งหิมิงไม่อาจ

เก็บจำซ่อนเร้นความรู้สึกเบิกบานที่จะได้เป็นพ่อคนครั้งแรกไว้ได้

ถึงอึ้งหึงก้มหน้าประคบริมฝีปากเข้ากับริมฝีปากของหลี่หุ่ยหู่ เขาจุ่มพิตนางคุดตีมพลงกอดนางไว้ในอ้อมแขนแน่น มือทั้งสองข้างเคลื่อนไหวไปมาอยู่บนร่างของหลี่หุ่ยหู่ไม่หยุด สัมผัสไปตามจุดที่ไวต่อสัมผัสบนร่างนางทั่วทุกอณูไฟปรารถนาในใจของหลี่หุ่ยหู่ถูกกระตุ้นขึ้นอีกคราว...

กว่าฝนจะเบาบางลงก็ย่างเข้าเที่ยงวันที่สอง เมฆดำบนฟ้าจางหายไปหมดสิ้น ที่ปรากฏขึ้นแทนที่คือท้องฟ้าสว่างไสว จะว่าไปก็แปลก หลังฝนตก อากาศก็กลับกลายเป็นเย็นสบาย ไม่ได้ร้อนอบอ้าวเช่นก่อนหน้านี้อีก

หลังฝนหยุดตก ถึงอึ้งหึงก็รวบรวมพวกชาวบ้านขึ้นเป็นการช่ง แบ่งงานให้พวกเขารับผิดชอบ บ้างก็ผสมซีเมนต์ บ้างก็ขุดหิน บ้างก็ขุดร่องน้ำ ลงมือพัฒนาเขาไท่ซานกันอีกครั้ง

ถึงอึ้งหึงให้หวังเหมิงรับสมัครผู้คนเพิ่มอีกจำนวนหนึ่ง คราวนี้เขาสร้างโรงเผาเพื่อเผาอิฐโดยเฉพาะขึ้นอีกแห่ง ทั้งนี้ก็ด้วยเพราะกระท่อมไม้แข็งแกร่งไม่เท่ากับบ้านที่สร้างขึ้นจากอิฐจากกระเบื้อง เขาจึงตั้งใจจะใช้อิฐเหล่านั้นเสริมความมั่นคงให้กระท่อมไม้นั่นเอง

นอกจากงานสร้างระบบชลประทานแล้ว ถึงอึ้งหึงยังสร้างบันไดจากเชิงเขาขึ้นมาถึงบนเขา รวมถึงกำแพงซีเมนต์ล้อมรอบที่พักอาศัย จนกลายเป็นป้อมปราการอันแข็งแกร่ง งานก่อสร้างขนาดใหญ่เช่นนี้มากเพียงพอที่จะให้พวกชาวบ้านบนเขาไท่ซานยุ่งกันไปอีกนาน

ในเวลาเดียวกัน หวังหย่งหัวหน้ากองการเกษตรก็บุกป่าฝ่าเขาเข้าไปทำการสำรวจซ้ำๆ หลายต่อหลายครั้ง พร้อมนำเอาต้นกล้าของ

ไม้ผลหลายชนิดจากในปากกลับมาปลูก ไม่ว่าจะแอปเปิ้ล สาลี่ ท้อ และอื่น ๆ หมายถึงชดเชยเสบียงอาหารบนเขาที่มีไม่เพียงพอ

ในจวนขุนพล

ถึงอ๋อหึงบอกกับหวังเหมิ่งที่นั่งอยู่ฝั่งตรงกันข้าม "ท่านขุนชื่อวันนี้เป็นเทศกาลกลางฤดูใบไม้ร่วง ทุกคนเหน็ดเหนื่อยมาหลายวันแล้ว อีกครู่ท่านถ่ายทอดคำสั่งซ้ำให้พวกเขาได้หยุดพักกันสักวัน"

พอได้ยินหวังเหมิ่งก็ถามขึ้น "นายท่าน เทศกาลเดือนแปดให้เทพจันทรา เรื่องนี้เป็นธรรมเนียมแต่โบราณ ทว่าเหตุใดต้องให้ทุกคนหยุดพักวันหนึ่งด้วย"

ถึงอ๋อหึงหัวเราะ "ชมจันทร์กลางสารท กินขนมไหว้พระจันทร์ เพลินตาไปกับโคมไฟ นี่เป็นจารีตที่สืบทอดต่อกันมา พวกข้าในบ้านเกิด ล้วนแต่หยุดพัก"

หวังเหมิ่งพยักหน้า "เช่นนั้นข้าจะไปทำตามที่นายท่านสั่ง นายท่านราชวงศ์หนานเฉายังไม่ตอบกลับมากะนั้นหรือ"

"ยัง เยียนอ่องตั้งตนเป็นจักรพรรดิอย่างเป็นทางการแล้ว เรื่องนี้ยอมสร้างความสะดวกให้แคว้นจิ้นแน่ ว่าตามหลักแล้วแคว้นจิ้นไม่น่าจะนิ่งดูตายยอมให้แคว้นเยียนตั้งตนเป็นใหญ่อยู่บนแผ่นดินจงหยวน แต่ผ่านไปก็หลายวันแล้ว ทางแคว้นจิ้นกลับไม่มีข่าวคราวอันใดเลย แม้แต่น้อย" ถึงอ๋อหึงส่ายหน้า

หวังเหมิ่งเอ่ยต่อ "ยามนี้นายท่านเร่งรัดพัฒนาปรับปรุงเขาไท่ซาน ให้มั่นคงยิ่งขึ้นอย่างเปิดเผย หากแคว้นจิ้นไม่ส่งพลขึ้นเหนือ ปล่อยให้แคว้นเยียนตั้งตนเป็นใหญ่อยู่บนแผ่นดินจงหยวน นายท่านคิดจะทำเช่นไร"

ถึงอึ้งหิมิงพูดอย่างไม่สะทกสะท้าน "ข้าไม่กลัว! ตอนนี้นำพวกเรา มีดินระเบิด ต่อให้ยกทัพมากันแปดหมื่นสิบหมื่น ข้าก็จัดการพวกเขาได้ในพริบตา เพียงแต่กำลังทหารของพวกเราน้อยเกินไป หากออกไป ยึดดินแดนต่างๆ กำลังทหารของพวกเราย่อมกระจาย กระจาย กระจาย ถึงตอนนั้น ไม่แน่ว่าจะรับมือการโจมตีจากทัพใหญ่ของพวกศัตรูได้ ตอนที่ข้า คิดจะทำคือรอสถานการณ์อยู่บนเขาไท่ซานเสียบๆ พร้อมสั่งสมกำลัง รอเวลา จากข่าวที่กวนเอ้อร์หนีวส่งกลับมา ทัพเยียนซุคูลีสร้างป้อมสูง ปิดล้อมกวางกู่ไว้อย่างแน่นหนา ดูท่าคงเตรียมทำสงครามยึดเยื่อแน่น ผนวกกับฝนที่ตกหนักเมื่อหลายวันก่อน เชื่อว่าคงบันทึกความเร็ว ในการโจมตีกวางกู่ของทัพเยียนไปไม่น้อย ข้าตั้งใจจะรอจนตัวนาคาน ถูกทัพเยียนกวาดล้างหมดสิ้นก่อนถึงค่อยลงมือเคลื่อนไหว โบราณว่า สงหารศัตรูหนึ่งหมื่น ตนเองสูญเสียแปดพัน ทัพเยียนโจมตีตัวนาคาน ไม่ว่าจะเช่นไรย่อมต้องมีการสูญเสียแน่ ถึงตอนนั้นค่อยลงมือ พวกเรา ย่อมเป็นฝ่ายกำชัย"

"นายท่านมองการณ์ไกลยิ่งนัก เช่นนั้นข้าจะถ่ายทอดคำสั่งของ นายท่านออกไป ให้พวกทหารบนเขาพักผ่อนกันหนึ่งวัน" หวังเหมิงพูด

ถึงอึ้งหิมิงเอ่ยต่อ "พวกเรารอฟังข่าวจากทางแคว้นจิ้นไปเรื่อยๆ ก่อน วันทีที่แคว้นจิ้นเคลื่อนทัพบุกเหนือพวกเราค่อยใช้โอกาสนี้ส่ง กองกำลังออกไปโจมตีหัวเมืองเล็กๆ ที่อยู่ไกลออกไป ก่อกวนคุกคาม ทัพเยียน"

"ทว่ามู่หรงเค่อโจมตีตัวนาคานใช้กำลังทหารเพียงสิบหมื่นเท่านั้น กองกำลังทหารที่เหลือล้วนปักหลักอยู่ที่เมืองจีหนาน ดูท่าพวกเขา คงเตรียมป้องกันพวกเราอยู่ก่อนแล้ว ทัพของพวกเราแม้โจมตีตัวนาคาน พวกเขาย่อมไม่อาจทำอะไรได้ แต่คิดก่อกวนทัพเยียน เกรงว่ากองกำลัง

ในเมืองจีหนานจะเคลื่อนไหว นายท่าน กองกำลังทหารหลายหมื่นนี้
"ไม่อาจประมาท" หวังเหมิงเตือน

ถึงอี่หมิงพยักหน้า "ท่านขุนชื่อวางใจ ข้าคิดแผนการไว้แล้ว"

หลังหวังเหมิงเดินจากไป ถึงอี่หมิงก็เดินกลับเข้าไปยังเรือนด้านหลัง
ครั้นเห็นหลี่หฺรู่ยกำลังนั่งสนเข็มอยู่ จึงถามอย่างเป็นห่วงเป็นใย "สูหยิน
ข้าบอกแล้วไม่ใช่หรือไรว່ว่าเจ้ากำลังตั้งครรรค์อยู่ งานพวกนี้ไม่ต้องทำ
หาไม่แล้วอาจกระเทือนถึงทารกในท้อง"

หลี่หฺรู่วางเข็มกับด้ายในมือลง "ท่านพี่ ข้าเพิ่งจะตั้งครรรค์ได้เพียง
เดือนเดียวเท่านั้น ยังไม่ถึงขั้นทำการงานไม่ได้เสียหน่อย ยิ่งไปกว่านั้น
นี่ก็แค่งานเย็บปักถักร้อยเท่านั้นมิใช่งานหนักอะไร แล้วเหตุใดข้าถึงจะ
ทำไม่ได้ หากให้ข้าเอาแต่นั่งทิ่มที่อวัยวะนั้นๆ ไม่ทำอะไรเลย วันหน้าเกิด
กลายเป็นคนโง่ขึ้นมาจะให้ทำเช่นไร"

ถึงอี่หมิงเพิ่งเป็นพ่อคนครั้งแรกจึงเข้าใจว่าคนท้องคนได้ไม่อาจ
ทำการงานได้ จึงไม่เพียงยกเลิกหน้าที่หัวหน้าค่ายพลผู้พิทักษ์ของ
หลี่หฺรู่ แต่ยังไม่ยอมให้นางทำงานใดๆ ทั้งสิ้น เช่นนี้นับว่าเกินไปจริงๆ

หลี่หฺรู่เอ่ย "ท่านพี่ ข้าเตรียมชุดฤดูใบไม้ร่วงให้ท่านชุดหนึ่งแล้ว
อากาศเริ่มเย็นลงเรื่อยๆ ชุดฤดูร้อนที่ท่านสวมใส่หาเหมาะกับสภาพกาลไม่"

"ชุดฤดูใบไม้ร่วง? หลังฤดูใบไม้ร่วงก็จะเป็นฤดูหนาว แต่ตอนนี้
บนเขาไม่มีใครมีเสื้อผ้าฤดูหนาวเลยแม้แต่คนเดียว เกิดฤดูหนาว
มาถึงจริงๆ ไม่มีเสื้อผ้ากันหนาวใส่ พวกชาวบ้านทั้งสามลืบกว่าหมื่น
มีหนาวตายกันหมดหรือไรไม่ได้ ข้าต้องรีบคิดหาวิธีทำเสื้อผ้าฤดูหนาว
ให้พวกเขา" ถึงอี่หมิงพึมพำบอกกับตัวเอง

หลี่หฺรู่ยิ้ม "ท่านพี่ เรื่องนี้ไม่ยาก ขอแค่มีนุ่นกับผ้าเพียงเท่านี้ก็
ทำเสื้อผ้าฤดูหนาวได้แล้ว"

พวกเราใช้ผ้าทำชุดศึกหมดแล้ว ที่เหลือไหนเลยจะพอให้คนที่สามสิบกว่าหมื่น ในคลังนอกจากเสบียงอาหารกับเสบียงอาหารแล้ว ก็ไม่มีนุ่น...อืม หรือจะต้องไปซื้อนุ่นที่แคว้นจิ้นหรือไม่กี่แคว้นเยียน ถึงอึ้งหึงครุ่นคิด

"นายท่าน!"

ขณะกำลังคิด จู่ๆ ถึงอึ้งหึงก็ได้ยินเสียงหอบตะโกนของขุนหู่ "นายท่าน หัวหน้า...หัวหน้าค่ายพลจ้าวลิวส่งคนมารายงาน บอก... บอกว่าทูตแคว้นจิ้น...ทูตแคว้นจิ้นมาถึงแล้ว!"

ถึงอึ้งหึงก็ยกยติ "ดีจริงๆ ในที่สุดพวกเขาก็มาแล้ว!"

การมาถึงของทูตแคว้นจิ้นถือเป็นข่าวดีสำหรับถึงอึ้งหึง เขาเฝ้าอดทนรออยู่ทุกเช้าค่ำมาตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือนเต็ม ในที่สุดก็ได้พบกับทูตแคว้นจิ้น

ในความคิดของถึงอึ้งหึง ทูตแคว้นจิ้นเดินทางมาถึงที่นี่ในคราวนี้ย่อมต้องหมายความว่าพวกเขาคิดจะกรีธาทัพขึ้นเหนือ งานนี้คนที่ได้รับประโยชน์มากที่สุดย่อมต้องไม่พ้นตัวเขาเอง เมื่อทั้งสองฝ่ายเผชิญหน้ากัน ทัพใหญ่กำราบอุดรของแคว้นจิ้นย่อมตริงกองกำลังทัพเยียนไว้ได้แน่ ถึงตอนนั้นเขาก็จะใช้โอกาสนี้เข้าโจมตีหัวเมืองและอำเภอต่างๆ ของเหยียนโจว บันทอนกำลังของขุมอำนาจแบ่งแผ่นดินในเหยียนโจว สร้างเสริมความยิ่งใหญ่ให้ตนเองได้

ถึงอึ้งหึงตามตัวขุนนางบู๊บุ๋นจำนวนหนึ่งให้ออกไปต้อนรับทูตแคว้นจิ้นพร้อมกับเขาทันที

พอไปถึงเชิงเขาทางทิศใต้ของเขาไท่ซาน ถึงอึ้งหึงก็ถามจ้าวลิว "ทูตแคว้นจิ้นอยู่ที่ใด"

จ้าวลิวแสดงคารวะระบอบน้อมตอบ "นายท่าน ทูตแคว้นจิ้นพักอยู่

ที่ป้อมบนเนินเขา"

ถึงอึ้งหึงรีบลงจากหลังม้าเดินตรงไปที่เนินเขา

พอเข้าไปถึงในป้อม ภาพที่ปรากฏตรงหน้าคือชายสามคนในเสื้อผ้า
อาภรณ์เหมาะเจาะเหมาะสม คนหนึ่งอายุสามสิบกว่าๆ อีกสองคนอายุ
ยี่สิบกว่า ชายอายุสามสิบท่าทางคล้ายเป็นหัวหน้านั้นโบหน้าขาวเกลี้ยง
ไร้หนวดเครา รูปร่างค่อนข้างท้วม

"มีทราบที่ท่านใดคือทูตแคว้นจิ้น" ถึงอึ้งหึงถาม

จริงดั่งคาด ชายอายุสามสิบกว่าผู้นั้นยื่นขึ้นประสานมือ "ข้าน้อย
คือทูตแคว้นจิ้น ไม่ทราบที่ท่านที่มาคือผู้ใด"

ทันใดนั้นจ้าวลิวก็เบียดขึ้นมา ชี้ไปทางถึงอึ้งหึง "คนผู้นี้ก็คือ
นายท่านของพวกเรา"

ทูตแคว้นจิ้นมองมาทางถึงอึ้งหึง พอเห็นเขารูปร่างหน้าตาฝั่งผาย
องอาจก็อดนึกชื่นชมในใจไม่ได้ *คนผู้นี้มีสง่าราศีสมเป็นขุนพลจริงๆ!*
เขาถาม "ท่านคืออดีตขุนพลเซอจีของแคว้นเว่ยถึงอึ้งหึง?"

"ใช่แล้ว ข้าน้อยเอง" ถึงอึ้งหึงตอบกลับ

ทูตแคว้นจิ้นแบมือขวาออก ชายที่อยู่ด้านหลังปลดห่อสัมภาระ
บนหลังลง หยิบเอาม้วนหนังสือฉบับหนึ่งออกมาจากห่อผ้า วางมัน
ลงบนมือทูตแคว้นจิ้น

หลังได้รับม้วนหนังสือ เขาก็ประคองมันไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง
ยื่นส่งให้ถึงอึ้งหึง "จูเก๋อโยวแม่ทัพฝั่งตง (ปราบบูรพา) แห่งแคว้นจิ้น
รับบัญชาจากไอรสสวรรค์ให้นำราชโองการมามอบให้ท่านแม่ทัพ
ขอแม่ทัพถึงได้โปรดรับไว้!"

"สาส์นราชโองการ?" ถึงอึ้งหึงสงสัย เขาหันไปมองหวังเหมิง
ปราดหนึ่ง

หวังเหมิงกระซิบ "นายท่าน รับมาอ่านดูก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกที"
ถึงอึ้งหิมิงพยักหน้า ยื่นมือไปรับสาส์นราชโองการจากมือจูเก๋อโยว
หลังเปิดออก ถึงอึ้งหิมิงก็มองเห็นตัวอักษรเล็กๆ จำนวนมากที่
เขียนขึ้นจากการสะบัดปลายพู่กันเรียงติดกันเป็นพืด พอเห็นตัวหนังสือ
เช่นนี้เขาก็ปวดหัวขึ้นมาทันที แอบนึกกันตาอยู่ในใจ *ตัวอักษรของ
จักรพรรดิแคว้นจิ้นทำไมถึงได้หวัดแบบนี้ ผู้ลายมือเราก็ไม่ได้! คนแบบนี้
เป็นจักรพรรดิได้ด้วยนั้นหรือ* เขายื่นสาส์นราชโองการให้หวังเหมิงที่
อยู่ข้างๆ

เห็นถึงอึ้งหิมิงยื่นสาส์นราชโองการให้หวังเหมิง จูเก๋อโยวก็นึก
ไม่พอใจ หัวคิ้วเขาขมวดเข้าหากันแน่น ในใจคิด *ถึงอึ้งหิมิงผู้นี้รู้มารยาท
ยิ่งนัก ถึงกับสุมสี่สุมห้ามอบสาส์นราชโองการให้ลูกน้องอ่าน ดูท่า
คงอยู่บนเขานี้มานานเกินไปแล้วถึงได้ติดนิสัยพวกโจรภูเขามา!*

หลังอ่านสาส์นราชโองการจบ หวังเหมิงก็หันไปพูดกับจูเก๋อโยว
ด้วยสีหน้าราบเรียบ "เชิญท่านทูตพักอยู่ที่นี้สักครู่ก่อน อีกเดี๋ยวข้า
กับนายท่านจะกลับมา"

ได้ยินดังนั้นถึงอึ้งหิมิงก็รู้ได้ทันทีว่าหวังเหมิงมีถ้อยความที่ไม่อาจ
พูดต่อหน้าจูเก๋อโยวได้ จึงประสานมือคารวะต่ออีกฝ่าย "ขอท่านทูต
ได้โปรดรอสักครู่ อีกเดี๋ยวข้าจะกลับมา จ้าวลิว รินน้ำให้ท่านทูตแคว้นจิ้น
สักชาม ดูแลท่านทูตให้ดี"

จูเก๋อโยวพูดเนิบๆ "เชิญ"

ทันทีที่เดินพ้นออกมาจากป้อม ถึงอึ้งหิมิงก็รีบถาม "ท่านขุนชื่อ
ท่านมีเรื่องจะบอกข้าใช่หรือไม่"

หวังเหมิงกวาดตามองไปรอบๆ พอเห็นไม่มีใครก็กระซิบ "นายท่าน
แคว้นจิ้นทำเช่นนี้นับเป็นการเสียมารยาทไม่สมเป็นแคว้นใหญ่ กองกำลัง

ของพวกเราแม้เป็นอดีตขุนนางของหรั่งเว่ย แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า
จะเป็นเบี้ยล่างของแคว้นจิ้น พวกเขาติดอาศัยกองกำลังที่แข็งแกร่งกว่า
ขึ้นมาชื่ออยู่บนหัวพวกเราด้วยการออกสาส์นราชโองการมาให้
หมายใช้มันเป็นเครื่องมือบอกว่าพวกเรายินดียอมทำงานรับใช้พวกเขา
สาส์นราชโองการเช่นนี้จะรับหรือไม่รับข้าไม่อาจตัดสินใจได้ จึงได้แต่
เชิญนายท่านออกมาปรึกษาหารือกัน"

พอฟังจบถึงอึ้งหิมิงก็ถามขึ้น "ข้อความในสาส์นราชโองการ
เขียนไว้เช่นไร"

หวังเหมิงตอบ "สาส์นราชโองการแต่งตั้งนายท่านเป็นหลู่กั๋ววง
เป็นแม่ทัพเจิ้นเปย (สยบอุดร) ให้ท่านและกองกำลังบนเขาไต้ซาน
ทั้งหมดหันหน้าไปทางทิศใต้ประกาศตนเป็นขุนนางรับใช้ราชสำนักจิ้น...
อีกทั้งยังให้นายท่านนำกำลังทหารยึดครองเมืองที่อยู่รอบๆ รอการ
เดินทางมาถึงของกองทัพใหญ่การาบอุดร...ให้กองกำลังของพวกเรา
ทำหน้าที่เป็นแนวหน้าเคลื่อนพลขึ้นเหนือ กวาดล้างอุปสรรคขวางหน้า
ให้สิ้น แล้วยังให้จูเก๋อโยวทำหน้าที่เป็นเจ้าเมืองไต้ซานปกครอง
หัวเมืองบริเวณเขาไต้ซาน และให้นายท่านมอบชาวบ้านบนเขาไต้ซาน
ทั้งหมดให้เขาดูแลช่วยนายท่านบรรลุมาริกำราบดินแดนตอนเหนือ!"

"เฮอะ! แคว้นจิ้นทำเช่นนี้รังแกกันเกินไปหน่อยแล้ว ให้ข้าเป็น
แนวหน้าบุกดินแดนทางตอนเหนือเช่นนี้ มีเท่ากับเห็นข้าเป็นแพะรับบาป
หรือ หน้าข้ายังคิดแผนชักพินได้หม้อ* ให้ข้า ตั้งจูเก๋อโยวเป็นเจ้าเมือง
ไต้ซาน ราชสำนักจิ้นทำเช่นนี้น่าผิดหวังจริงๆ!" ถึงอึ้งหิมิงโมโห

หวังเหมิงขมวดคิ้ว "นายท่าน สาส์นราชโองการพูดถึงก็แค่การ
กรีธาทัพขึ้นเหนือของกองกำลังแคว้นจิ้นภายใต้การนำของอินเฮ่าเท่านั้น

* ชักพินได้หม้อ เป็นสำนวน หมายถึงแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ หรือตัดโอกาสภัยด้วยวิธีที่เด็ดขาด

ส่วนรายละเอียดเรื่องเวลากับจำนวนไพร่พลกลับไม่ได้พูดถึง หลายวันนี้ กวนเอ๋อร์หนีวเข้าไปสืบข่าวอยู่ที่ละแวกไหวหนาน เขาบอกว่าทัพจิ้นเตรียมเคลื่อนกองกำลังสามสิบหมื่นขึ้นเหนือ ยามนี้เที่ยงซังแม่ทัพอันซี (สงบประจิม) ได้นำกองกำลังไปตั้งมั่นอยู่ที่ไชวซุน ดูท่าคงเตรียมโจมตี สวิโจวกะทันหัน นายท่าน แคว้นจิ้นคราวนี้เคลื่อนทัพดูดี กองกำลังของพวกเราไม่อาจไม่ป้องกัน"

ถึงอึ้งหมิงควบคุมสติอารมณ์ "ท่านขุนชื่อหมายความว่า..."

"हीं! สาส์นราชโองการบอกให้จู่เก๋อโยวเป็นเจ้าของไ่ซานมิใช่หรือ เช่นนั้นนายท่านก็ให้เขาเป็นเจ้าของไ่ซานไป ทำเช่นนี้ดูเฉินๆ อาจเหมือน นายท่านยอมสวามิภักดิ์ต่อแคว้นจิ้น แต่แท้ที่จริงแล้วพวกเขายังคงดูแลกันเอง เท่านั้น! สาส์นราชโองการก็แค่กระดาศเหลวไหลแผ่นหนึ่ง แคว้นจิ้นเองก็จะไม่เข้ามาสู้รบกับกองทัพของพวกเราอีก ทำให้พวกเรารักษากำลัณฑารได้ก่อนที่ทัพใหญ่ของแคว้นจิ้นจะออกเดินทางมา ยิ่งไปกว่านั้น ทัพจิ้นเคลื่อนพลกำราบดินแดนทางตอนเหนือ หัวหอก ไซ่ว่าจะต้องหันชี้ไปทางซิงโจวเสียเมื่อไร ยามนี้ทัพเยียนกับทัพฉีกำลังสู้รบกันอยู่ที่ซิงโจว ข้าคิดว่าทัพจิ้นต้องบุกเข้าจงหยวนก่อน รอจนทัพเยียนกับทัพฉีสู้รบแตกหักกันไปพอสมควรแล้วถึงค่อยเคลื่อนพลบุกโจมตีซิงโจว" หวังเหมิงวิเคราะห์สถานการณ์ให้ถึงอึ้งหมิงฟังโดยละเอียด

ถึงอึ้งหมิงหัวเราะลั่น "ท่านขุนชื่อ ท่านพูดถูกใจข้ายิ่งนัก ส่งทหารสอดแนมออกไป นอกจากจับตาทัพเยียนกับทัพฉีแล้วให้พวกเขาจับตาดูการเคลื่อนไหวของทัพจิ้นด้วย ท่านขุนชื่อ วันนี้เป็นวันเทศกาล กลางฤดูใบไม้ร่วง ในเมื่อพูดแคว้นจิ้นมาแล้ว เช่นนั้นพวกเขาก็สมควรต้อนรับพวกเขาสักหน่อยถึงจะดี"

ครั้นปรึกษาหารือกันเป็นที่เรียบร้อยพวกเขาสองคนก็กลับเข้าไป
ในป้อม รับสาส์นราชโองการด้วยยินดี อีกทั้งยังพาพวกจู่โจมโยวซันเขา
ให้พวกเขาได้พักผ่อนก่อนจะเริ่มจัดงานเลี้ยงรับรอง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5749->